

La feminitat de Déu

Ds, 15/08/2020 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

L'Assumpció

Barcelona, 15 d'agost de 2020

La festa de l'Assumpció de Maria al cel representa i concreta l'exaltació suprema que la religió fa del femení. Encara que aquest dogma ha sigut l'últim entre els dogmes marians que l'Església ha proclamat l'any 1950 per Pius XII.

Sí que cal recordar avui que la fe del poble en l'Assumpció de Maria prové dels primers segles del cristianisme. Què significa aquesta fe?

La necessitat que el comú dels fidels experimenta **d'integrar el femení en llurs conviccions religioses**. Aquí és important recalcar que **Déu no és un ésser sexual. Déu no és de condició masculina ni femenina**.

Però les **cultures androcèntriques i masclistes** ens han transmès de forma predominant - per no dir exclusiva -, representacions masculines de la divinitat: Déu com a Pare, no com a Mare; com a Rei, no com a Reina; com a Senyor, no com a Senyora...

Ara bé: hem de reconèixer i acceptar que en la condició humana el femení és tan important com el masculí. Per què? Perquè **ambdós components són constitutius de la nostra humanitat**. D'aquí que la nostra experiència religiosa està, amb massa freqüència, desequilibrada.

La representació masculina del diví equival a presentar-nos Déu amb les característiques que la cultura ha destacat en el masculí: el poder, l'autoritat, la força, el domini i, fins i tot, l'amenaça i la violència.

La festivitat de l'Assumpció representa, entre altres coses, **l'esforç per a**

recuperar la dimensió que les cultures masclistes han marginat i, fins i tot, menyspreat.

Necessitem integrar en la nostra experiència religiosa: la sensibilitat, la tendresa, la delicadesa, la singular bondat que les cultures masclistes, en les que gairebé tots ens hem educat o des-educat, atribueixen al femení.

Déu és Pare i Mare. Déu és femení. Déu és la plenitud de tot l'humà. I, sabem de sobres que tot l'humà sense feminitat no és humà.